

2026. április 30.

Reninek temetésre kellett mennie délelőtt. Ágikának viszont tanításmentes napja volt az iskolában. Reni megkért minket vigyázzunk Ágikára. Örömmel tettünk eleget kérésének.

Szép, de budapesti programot akartunk a mai napra. Ezért úgy gondoltuk nagyon kellemes program lenne, ha a Gellért-hegyre mennénk fel. Ott megnézhetnénk a felújított Citadellát, gyönyörködhetnénk a kilátásokban, utána pedig a Gellért tér felé ereszkedve a csúszda-park következne.

Kértük Renit, hogy ha lehetséges, akkor ne kelljen kimennünk Ágikáért a Wekerlére, ezért a Műszaki Egyetem főbejárata közelében a parkolóban vettük át Ágikát.

Elég erősen fúj a szél és hideg volt. Megbeszéltük, hogy felmegyünk a hegyre, de ha túl erősen fúj a szél, akkor inkább a Természettudományi Múzeumot nézzük meg.

Elgyalogoltunk a Múzeum Főbejártától a Gellért téri villamosmegállóba, ahol felszálltunk egy villamosra és két megálló után már a Móricz Zsigmond körtéren is voltunk.

Átmentünk a zebrán és a Villányi úton felszálltunk a 27-es buszra. Megmutattam Ilkának és Ágikának azt a gimnáziumot, ahol beértem. Akkor Kaffka Margit Gimnáziumnak hívták, most Szent Margit Gimnázium a neve.

A Ménesi útnál fordult a Gellért-hegy irányába. Egyre jobban emelkedtünk. A Búsuló Juhász (Citadella) állomásnál szálltunk le a buszról. Innen a busz már lefelé megy a hegyről.

Innen gyalogosan kisebb emelkedő után már láthatóvá is vált a nemrégiben felújított Citadella. Szerencsére a gépjármű forgalom ki van tiltva a Citadella körül, ezért nagyon kényelmesen, autók elől való ugrálás nélkül lehetett gyalogolni.

A kilátás egyre szebb lett. Elhaladtunk a Citadella oldalsó-hátsó bejáratai mellett és rövidesen már a Szabadság szobor előtt álltunk. Nagyon szép a szobor és a kilátás. A Citadella főbejárata is nagyon jól el lett készítve.

Igazán szép része ez fővárosunknak, hiába fanyalognak az építések.

Körbejártuk a Citadella kilátó teraszait, ahonnan körpanorámás, csodás kilátásban gyönyörködhattunk.

A Citadella végénél lévő Múzeum nem illik a környezetbe, mondjuk a témája miatt nem is szerettünk volna bemenni Ágikával a Múzeumba. Majd talán, ha elmúltunk 70 évesek és ingyen látogathatjuk meg, akkor bemegyünk. Talán addigra a Múzeum utolsó termének 1989. június 19.-i bemutatóját is átgondolják és megváltoztatják.

A Múzeum bejárata mellett van egy lift, amivel lementünk egy emeletet és ott a mosdót megkerestük. Meglepetésünkre nem kértek belépőt, ami nagyon jól esett nekünk. Lehetséges, hogy ez nem fog örökre így maradni, mindenesetre nagyon tiszta és szépen kialakított a mosdó.

Ezután a Citadella belsejében elsétáltunk a Szabadság szoborhoz és onnan elindultunk egy hosszú, meredek lépcsősoron a Gellért tér irányába.

Mindenképpen érinteni szeretnénk volna a csúszda-parkot. Szerencsére nem kellett túlságosan keresgélni, mert a csúszkáló gyerekek hangja már messziről jelezte, hogy merre kell mennünk.

Rövidesen a játszótérre értünk, ahol kisebb-nagyobb, nyitott-zárt csúszdák voltak, meg néhány egyéb kellemes mászóka, ugráló.

Ágikánk nagy élvezettel látott neki a játéknak. A csúszdák elég hosszúak, ezért lépcsőn lehet felmenni a felső szintre, ahonnan a csúszda indul. De a csúszdák melletti puha, gumírozott részen is fel lehet mászni. Természetesen ezt a módot választotta az összes gyerek. Ágika is nagy ügyességgel mászott. Hát én biztosan nem próbálkoztam volna, de hát Ágika jött vetkőzni. Persze enni, inni is kellett, mert pótolni kellett a leadott energiákat. Megizzadt a nagy mászkálásba, futkározásba, csúszkálásba.

Vagy másfél órát mászkált, csúszkált. Láttuk rajta, hogy már alig tud menni, annyira belefáradt a sok mászásba, futkározásba.

Éhesek is voltunk már, ezért még két csúszást még engedtünk, azután elindultunk a Gellért tér irányába. Azt mondta Ágika, hogy menjünk busszal. Mondtuk, hogy ahhoz vissza kell menni a Gellért-hegy tetejére és elsétálni a buszmegállóig. Jobban járunk, ha legyalogoljuk a maradék, már nem túl hosszú lejtőt.

A sziklatemplom előtt még ránéztünk a Szabadság hídra és fényképeztünk a Szent István szobor előtt.

Rövidesen leértünk a Szent Gellért térre.

Metróra szálltunk, elmentünk a Kálvin térig. Ágika a Metró szerelvény elején kinézett az alagútra. Nagyon érdekes látvány valóban.

A Kálvin téren átszálltunk a 3-as Metróra. Az Ecseri útnál leszálltunk és bementünk a Burger King-be. Ágikán nagyon otthonosan mozgott itt. Segített nekünk a rendelésben, megmutatta a mosdót.

Rövid várakozás után megérkeztek a menük. Már nagyon éhesek és szomjasak voltunk, csak úgy faltuk az ennivalót, és csak úgy ittuk a kellemesen hideg üdítőket. Szerencsére a poharakat többször is meg lehet tölteni, ezért ihattunk amennyit csak akartunk. Megtöltük a hasainkat.

Ágikán látszott, hogy rendkívül boldog és elégedett ezzel a mai nappal. Csak úgy bújt hozzánk nagy szeretettel.

Ennél szebb napot el sem lehet képzelni egy unokával. Nekünk legalább olyan nagy élmény volt, mint Ágikának.

Reméljük, hogy még sok ilyen szép napot tölthetünk el unokáinkkal.